

сватѣ. Съ горещи думи излива на събранитѣ новата наука за свободата, равенството и братството, анатемосва народнитѣ изедници, описва имѣ бждащия човѣчески рай и свършва съ „да живѣе свещената свобода!“

Топовно ура отъ хиляди гърла се понася къмъ Мара-Гидикъ и по тѣсната котловина на Тунжа.

Бѣднитѣ занаятчи, работници и копачи плачатъ отъ радостъ и благославятъ тоя день и неговия герой, хиляди сърца хайдушки затуптѣватъ, а чорбаджиитѣ се събиратъ още сжщия часъ на свѣтъ и обявяватъ учителя за бунтовникъ, когото трѣбва да прѣмахнатъ и се отърватъ отъ него.

Ботѣвъ е готовъ на това: той знае какво очаква всѣки честенъ борецъ. Но той знае още, че не е вече самъ, че въ това врѣме оттатъкъ Дунава, въ равна Ромжния, работятъ и други като него: и Раковски, и Хаджи Димитъръ, и Хайдутъ Желю; че други кръстосватъ вече България отъ изтокъ до западъ и отъ сѣверъ до югъ да проповѣдватъ новото евангелие на революцията; че въ самия народъ е хвърлено вече сѣмето на нова, свободна жетва...

Борбата е открита и връщане нѣма.

Ново едно чорбаджийско звѣрство хвърля немирния учителъ въ новъ огънь и буря:

Добри войвода бива убитъ отъ нѣкакъвъ шпионинъ на чорбаджиитѣ, а частъ отъ четата убита, друга уловена и окована въ синджири. — Звѣрството дебне и неговитѣ стѣпки... Свѣтлитѣ дни ставатъ облачни. Нѣкаква глуха буря се вие надъ планинскитѣ върхове.

И поетътъ скжсва всичко съ родината и минава Дунава съ закана — да се върне пакъ, когато